

Ένα ξεχωριστό Χριστουγεννιάτικο Δέντρο

Ήταν Παραμονή Χριστουγέννων και ο Τίνκερ, το σκιουράκι, φορώντας τα πιο ζεστά του ρούχα, χουζούρευε στο σπιτάκι του, μέσα στη μεγάλη βελανιδιά. Κοιτούσε μια από τις εικόνες του βιβλίου του. "Αχ !" αναστέναξε κλείνοντας το βιβλίο.

Εκείνη τη στιγμή περνούσε απέξω χοροπηδώντας η κυρία Κουνελίτσα, και άκουσε τον Τίνκερ ν' αναστενάζει. Η κυρία Κουνελίτσα συμπαθούσε τον Τίνκερ και ήξερε ότι συνήθως ήταν πολύ χαρούμενος. Της φάνηκε λοιπόν παράξενο, που τον άκουσε ν' αναστενάζει.

"Τι σου συμβαίνει, Τίνκερ;" τον ρώτησε με γλυκιά φωνή.

Ο Τίνκερ έβγαλε το κεφαλάκι του στην κουφάλα του δέντρου.

"Ε, να, είδα το ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δέντρο στο βιβλίο μου. Ήταν στολισμένο με γυαλιστερές μπάλες και όμορφα φωτάκια, που λαμπύριζαν σαν αστέρια".

Ο Τίνκερ έδειξε την εικόνα στην κυρία Κουνελίτσα.

"Πραγματικά, είναι πολύ όμορφο", είπε αυτή. "Μακάρι να είχα κι εγώ ένα τόσο όμορφο δέντρο, αντί γι' αυτή τη βαρετή, καφετιά βελανιδιά", είπε ο Τίνκερ.

"Μη στενοχωριέσαι, Τίνκερ", είπε η κυρία Κουνελίτσα.

"Σύντομα θα ξανάρθει η άνοιξη και το δέντρο σου θα γεμίσει όμορφα, καταπράσινα φύλλα".

"Ναι, έχεις δίκιο", αποκρίθηκε ο Τίνκερ. "Ωστόσο, πολύ θα ήθελα να ήταν πιο όμορφη η βελανιδιά μου, για τα Χριστούγεννα".

"Πήγαινε να πλαγιάσεις τώρα", είπε καλοσυνάτα η κυρία Κουνελίτσα.

"Αύριο ξημερώνουν Χριστούγεννα".

Η κυρία Κουνελίτσα τον αποχαιρέτησε κι έφυγε. Όμως, δεν ήθελε να είναι ο φίλος της στενοχωρημένος τις μέρες των Χριστουγέννων. Μήπως μπορούσε, άραγε, κάπως να το βοηθήσει;

Στον δρόμο για το σπίτι της συνάντησε κι άλλα ζώακια: τον Λαγό Χέρμπερτ, το Ποντικούλη Φρέντι και την Νταιζη, τη Σκιουρίνα. Τους

είπε για το δέντρο που είχε δει ο Τίνκερ στο βιβλίο του, και πόσο στενοχωριόταν το σκιουράκι, που το δικό του δέντρο ήταν ολόγυμνο.

"Πολύ το συμπαθώ αυτό το σκιουράκι", είπε η κυρία Κουνελίτσα.

"Θα ήταν υπέροχο να κάναμε γι' αυτόν κάτι το ξεχωριστό, φέτος τα Χριστούγεννα".

"Ναι, αλλά τι;" ρώτησαν ο Φρέντι και ο Χέρμπερτ με μια φωνή.

"Έχω μια ιδέα", είπε η Κουνελίτσα. "Ακολουθήστε με".

Το άλλο πρωί, ξημερώνοντας Χριστούγεννα, Ο Τίνκερ ξύπνησε από θορύβους και φωνές. Έσκυψε από το δέντρο του να δει ποιος έκανε όλη αυτή τη φασαρία - κι αντίκρισε τους φίλους του, που είχαν μαζευτεί γύρω από τον κορμό του δέντρου.

"Καλά Χριστούγεννα, Τίνκερ", φώναξαν όλοι μαζί. Ο Τίνκερ κοίταξε γύρω και δεν πίστευε στα μάτια του. Όσο εκείνος κοιμόταν, οι φίλοι του δούλευαν σκληρά για να του κάνουν έκπληξη.

Είχαν μαζέψει κουκουάρια, μούρα, καρύδια, γκι και πουρναρόφυλλα. Κάποιες αράχνες, μάλιστα, είχαν υφάνει περίτεχνους ιστούς. Όταν τα ζωάκια συγκέντρωσαν όλα όσα χρειάζονταν, άρχισαν να στολίζουν το δέντρο.

Τώρα, τα δώρα τους κρέμονταν από τα κλαριά και η γέριχη βελανιδιά δεν ήταν πια γυμνή και βαρετή. Κι όταν άρχισε, σε λίγο, να χιονίζει, το δέντρο λαμποκοπούσε από τις ρίζες μέχρι την κορφή.

"Είναι πανέμορφο", είπε ο Τίνκερ. "Πολύ πιο όμορφο από το δέντρο του βιβλίου. Σας ευχαριστώ όλους, πάρα πολύ. Κανείς άλλος δεν μου είχε κάνει ποτέ ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δώρο".

